

نویسنده: دانیل داویس «Daniel Davis».

منبع و تاریخ نشر: سفارت 1945 «30-08-2022»

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

مشکل واقعی خروج بایدن از افغانستان: 10 سال خیلی دیر رخ داد

*The Real Problem With Biden's Afghanistan Withdrawal: It
Came 10 Years Too Late*

کارشناس: «بیشتر ماندن تعداد تلفات ایالات متحده را افزایش
می داد و امر اجتناب ناپذیر را به تأخیر می انداخت»

**Expert: "To stay longer would have increased the number of
U.S. casualties and delayed the inevitable."**

- Lance 120322-M-PH863-005 نیروی تفنگداران دریایی ایالات متحده
Cpl. لئوباردو نونز در 22 مارس 2012 در طی یک گشت سرشماری از طریق
روستایی در نزدیکی خان نشین، افغانستان، امنیت را تامین می کند. **نونیز** یک
تفنگدار خودکار پیاده نظام است که به گروهان آلفا، گردان شناسایی زرهی سبک
اول منصوب شده است. عکس وزارت دفاع توسط Cpl. آلفرد وی لویز، نیروی
هوایی ایالات متحده) منتشر شد

فردا اولین سالگرد خروج به هم خورده و آشفته آمریکا از جنگ 20 ساله در افغانستان است بسیاری از ناظران امروز در حال ارزیابی هستند که آیا تصمیم رئیس جمهور **جو بایدن** برای پایان دادن به جنگ در افغانستان تصمیم درستی بوده است یا خیر در حالی که هیچ شکی وجود ندارد که خروج آمریکا می‌توانست بهتر مدیریت شود، اما سوال بزرگتر این است که آیا **بایدن** درست می‌گفت؟ پاسخ یک بله چشمگیر است. چونکه در واقع باید زودتر این کار را می‌کرد.

با این حال، این دیدگاه جهانی یاکه عمومی نیست برخی از مشهورترین حامیان جنگ دو دهه در افغانستان به همان اندازه صریح ادعا کرده اند که دستور **بایدن** برای پایان دادن به آن یا به جنگ در افغانستان یک اشتباه بوده است. در آتلانتیک، فرمانده سابق ایالات متحده، ژنرال بازنشسته **دیوید اچ. پترانوس**، نوشت که مشکلات واقعی همانا عدم تعهد و عزم استراتژیک آمریکاست.

جان ناگل، کسیکه استراتژی ضد شورش ارتش را نوشته بود، ادعا کرد: «شکست در ایجاد یک ساختار نیروی مشورتی یا مستشاری اختصاصی کافی، یکی از مهم‌ترین شکست‌های ارتش» در افغانستان است و «به شکست آمریکا در آن جنگ کمک شایانی کرد».

جنرال جک کین، معاون سابق ستاد ارتش، تا آنجا پیش رفت که عقب نشینی رئیس جمهور را عامل بازگشت طالبان به کابل دانست. کین مدعی است که عقب نشینی آمریکا دوباره طالبان را در راس کار قرار داده و به آنها اجازه می‌دهد تا پناهگاهی برای القاعده فراهم کنند. کین می‌گوید آنچه ما باید انجام می‌دادیم این است که یک بن بست قابل قبول را حفظ کنیم.

آنچه همه این مردان اساساً استدلال می‌کنند این است که ایالات متحده به اندازه کافی تلاش نکرد، به اندازه کافی ماندگار نشد و حمایت کافی ارائه نکرد. با این حال، همانطور که من شخصاً می‌توانم از گذراندن دو تور جنگی در افغانستان (آخرین دوره در طی سال‌های (2010-2011))، در اوج افزایش قدرت **پترانوس** در افغانستان تأیید کنم، این طرفداران ادامه درگیری نظامی ایالات متحده در افغانستان، یک گله کامل از فیل‌ها را در اتاق نادیده می‌گیرند.

واقعیت این است که **پترانوس**، **کین** و **ناگل** سه صدای پیشرو در میان گروه وسیعی از نخبگان سیاست خارجی در ایالات متحده بودند که دائماً برای سربازان بیشتر، زمان بیشتر و تعامل بیشتر بحث می‌کردند. هر گونه صحبت در مورد پایان دادن به جنگ، عقب نشینی، به طور خلاصه رد شد یا به عباره دیگر این سه نفر می‌گفتند که تعداد سربازان در افغانستان بیشتر گردد و نباید از جنگ صرف نظر کرد این رد همیشه با هشدارهای جدی در مورد تهدیدات غیر مشخصی همراه بود که در صورت خروج ارتش ایالات متحده محقق می‌شد. یاکه تحقق می‌یابد.

اما در طول 13 سال پایانی جنگ، تعداد انگشت شماری از صداهای بسیار ماهر بودند که سعی کردند واقعیت را به گفتگو تزریق کنند. متیو هوه اولین نفر بود. در سپتامبر 2009، **هو** یک افسر ارشد غیرنظامی وزارت خارجه بود که در استان زابل افغانستان کار می کرد. یک تفنگدار سابق دریایی که در طول جنگ عراق رهبری یک شرکت مهندسی رزمی را بر عهده داشت، در اعتراض به این سمت از سمت خود استعفا داد. او به **ای بی بی سی نیوز** گفت که مردم افغانستان که علیه ائتلاف ایالات متحده می جنگیدند، «به هیچ دلیل ایدئولوژیک، نه به دلیل ارتباط با القاعده»، بلکه صرفاً «به این دلیل که ما آنها را اشغال می کنیم» این کار را انجام نمی دهند.

هو در نامه استعفای خود نوشت که دولت افغانستان "فساد آشکار و اختلاس بی شرمانه" را نشان داد. رئیس جمهوری که معتمدان و مشاوران اصلی اش از اربابان مواد مخدر و شرور جنایات جنگی تشکیل می شوند که حاکمیت قانون ما را به مسخره می گیرند. او ادعا کرد که مقامات منطقه به همان اندازه فاسد بودند. **هو** در پایان گفت: «حمایت ما از این نوع حکومت، همراه با درک نا درست از ما هیت واقعی شورش، به طرز وحشتناکی مرا به یاد دخالت ما در ویتنام جنوبی می اندازد.» یکی از ثابت ترین و دقیق ترین صداهایی که هشدار می داد جنگ ما در سرتاسر شکست خورده است، **آنتونی اچ. کوردزمن** از مرکز مطالعات استراتژیک و بین المللی بود. **کوردزمن** در ارزیابی سال 2010 نوشت: «فقدان شفافیت، وحدت تلاش و (اقدام) مؤثر در هر یک از شش حوزه (استراتژی جنگ افغانستان پرزیدنت اوباما) اکنون جنگ را باخته است. هیچ مقداری از چرخش، خوش بینی، و خیال بافی نمی تواند با هیچ یک از این چالش ها مقابله کند.»

در طول دومین اعزام رزمی من به افغانستان، متوجه شدم که تقریباً همه چیزهایی که **هو و کوردزمن** نوشته بودند دقیق و در برخی موارد کم گفته شده بود. من در مقاله ای در مجله نیروهای مسلح در سال (2012) ابراز تاسف کردم که رهبران ارشد غیرنظامی و نظامی ایالات متحده به طور سیستماتیک افکار عمومی آمریکا را در مورد جنگ فریب می دادند و ادعا می کردند پیشرفت در جایی که وجود نداشت.

با لفاظی پرسیدم: «چند مرد دیگر باید برای حمایت از مأموریتی که موفقیت آمیز است بمیرند. مسئولانه ترین اقدامی که رئیس جمهور وقت **اوباما** می توانست انجام دهد این بود که جنگ را در سال 2012 خاتمه میداد، نه اینکه اجازه داد پنج سال دیگر از جنگ بیهوده و فداکاری قبل از تحویل باتلاق به جانشین خود بگذرد. **ترامپ** می توانست در دوران دولتش به جنگ پایان دهد، اما حداقل قبل از ترک قدرت، تاریخ پایان جنگ را تعیین کرد.»

وزیر دفاع لوید جی. آستین سوم، ژنرال ارتش، مارک ای. میلی، رئیس، رئیس ستاد مشترک ارتش. و ژنرال کنت اف مکنزی جونیور، فرمانده فرماندهی مرکزی ایالات متحده، در جلسه استماع کمیته نیروهای مسلح مجلس نمایندگان درباره پایان مأموریت نظامی ایالات متحده در افغانستان، ساختمان اداری خانه ریپورن، واشنگتن دی سی، 29 سپتامبر 2021 شهادت دادند.) عکس وزارت دفاع توسط (Chad J. McNeeley

علی‌رغم هشدارهایی که بسیاری از کسانی که مستقیماً از شکست‌های جنگ اطلاع داشتند، به اشتراک گذاشته شد، حامیان طرفدار جنگ پس از نوشتن مطالب بالا، یک دهه دیگر پیروز شدند. در طول آن زمان، هزاران آمریکایی دیگر کشته و زخمی شدند - صدها هزار نفر در نهایت دچار آسیب مغزی تروماتیک و اختلال استرس پس از سانحه شدند - برای جنگی که از نظر نظامی غیرقابل پیروزی بود.

بایدن حق داشت که جنگ را پایان داد و خونریزی را متوقف کرد بدون تردید، عقب نشینی می‌توانست بهتر اجرا شود، اما حقیقت این است که پوسیدگی دو دهه تمام تلاش برای سرپوش گذاشتن بر شکست نظامی را دیگر نمی‌توان پنهان کرد و منجر به فروپاشی کامل دولت افغانستان در عرض چند ماه شد. ما ندانیم بیشتر باعث افزایش تعداد تلفات ایالات متحده و تاخیر در امر اجتناب ناپذیر می‌شد.

چند سطر در مورد نویسنده این مقاله :

بایوگرافی کارشناس: اکنون یک ویرایشگر در سال 1945 است، دانیل ال دیویس یکی از اعضای ارشد اولویت‌های دفاعی و یک سرهنگ دوم سابق در ارتش ایالات متحده است که چهار بار در مناطق جنگی مستقر شده است. او نویسنده «ساعت یازدهم در آمریکای 2020» است. او را دنبال کنید.

کنید. @DaniellDavis ----- **با تقدیم احترامات** «01-09-2022»

